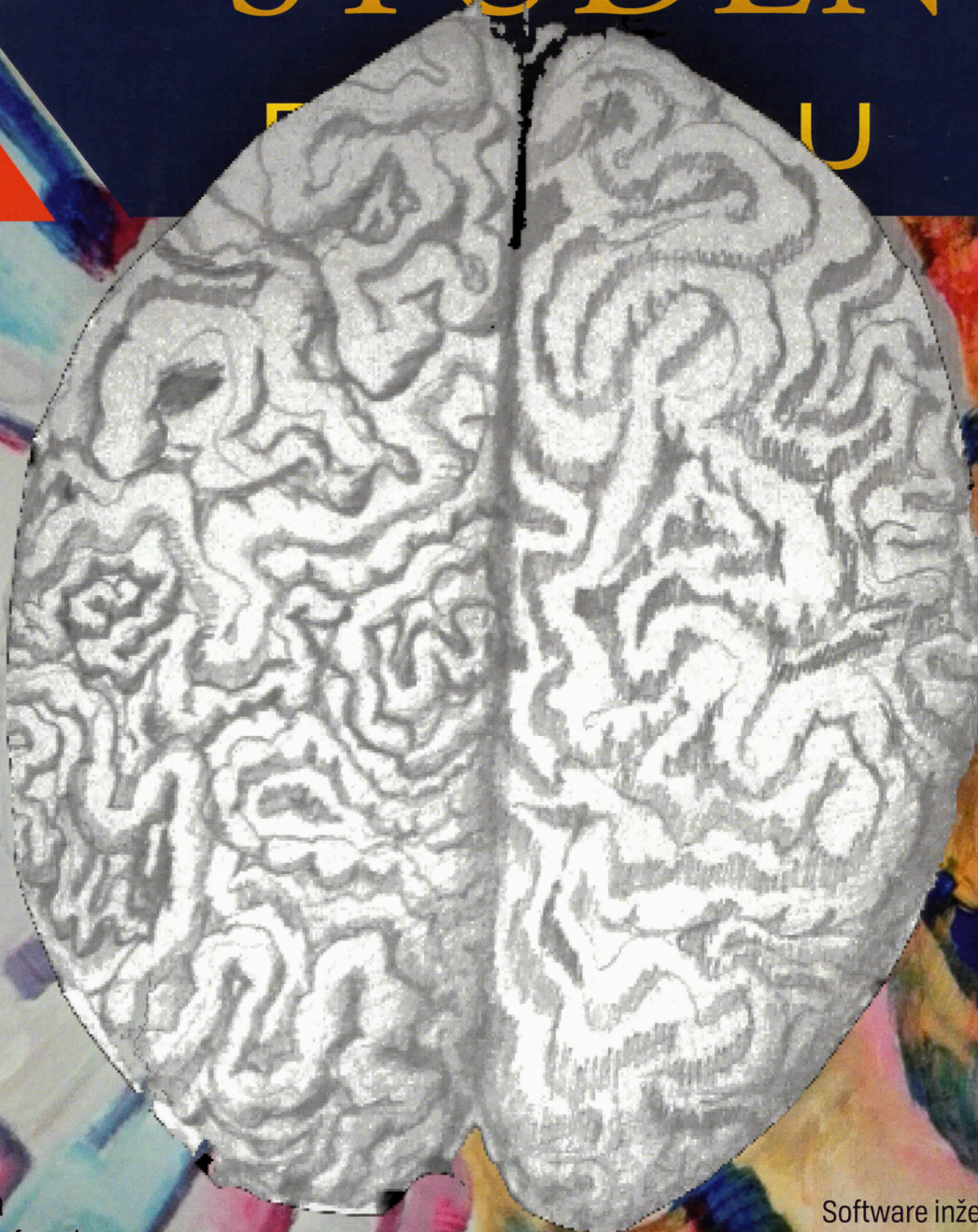

STUDENT

U E

Soč

Start
ve vědě

Doteky křídel

Poezie mlá-
dobošlav-
ské autorky

Paní prof. Cymorková

Interview s profesorkou
matematiky a fyziky

Maturita

Výsledky
jsou tady!

Olivín

České zelené
zlato?

David Pavlík

Software inženýr pro SpaceX

VĚDA

AMY

PES

Mělo by se zakázat psům, aby štěkali. Občas je to hrozně otravné a nepříjemné. Problém je ale v tom, že pro ta zvířata je to naprosto přirozené. Nedá se to jen tak zakázat. Bohužel.

Psí štěkot někdy budí, když vám nějaká lítá psí bestie proběhne pod okny, zatímco vy ještě imitujete Šípkovou Růženku.

"Žádný stoletý spánek nebude!" jako by to zvíře zlomyslně křičelo. Jindy vás vyleká, když si poklidně procházíte kolem plotu. Můžete psovi říct stokrát, že na jeho pozemek nejdete, že se může uklidnit, on bude přesto bránit. Čím menší pes, tím horlivěji, snad aby svou maličkost kompenzoval. A když to není ani jedna z těchto

situací, může vám svým štěkotem jen narušovat zdánlivě idylickou chvíli. Mělo by se to zařídit tak, aby se psům třeba aspoň dala snížit hlasitost. Jen stisknout tlačítko a bylo by to.

A víte co? Třeba je to všechno úplný nesmysl. Problém taky může být v majiteli. A co když je problém ve mně?

Obsah

6 Olivín

Nejznámější český draho-
kam

9 Recenze

Hodnocení dlouho očeká-
vané Teorie Všeho

12 Divadlo

Co se hraje za rohem

16 soč

Vyrostete z vás vědec?

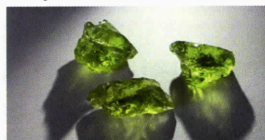

20 Maturita

Výsledek osmi(čtyř) leté-
ho snažení

4 David Pavlík

Interview se sw inžený-
rem SpaceX

8 Pohár Josefa

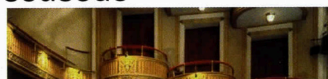
Masopusta

Úspěchy na sportovním
poli?

10 Týden v Man- heimu

Jak si vedou němečtí
sousedé

14 Doteky křídel

Malebná poezie boleslav-
ské autorky

18 Interview

S paní profesorkou
Cymorkovou

Tak tedy naposledy

Prázdniny už nám klepou na dveře,
ale předtím, než se tak stane, pojd'-
me ještě jednou prolistovat stránky
našeho magazínu.

V posledním čísle se můžete těšit
na několik rozhovorů, sportovních
reportáží, seznámíme vás s úspěchy
naší školy v soutěži SOČ, podíváme
se do zákulisí maturit a dozvíme se
zajímavosti z oboru přírodních věd.
No, a teď už nemá význam dlouze
řečnit. Prošli jsme společně škol-
ní rok 2017/2018... A nyní už jen
kýžený odpočinek, nebo alespoň
změna!! Přejeme vám, aby všech-
ny vaše prázdninové cesty vedly
zase bezpečnou oklikou do školních
lavic. Načerpejme, aby ten školní
rok 2018/2019 byl pro nás inspira-
ující.

REDAKCE STUDENT REVUE

(Tomáš Suchý 3.A, Tereza Altmanová 3.A,
Tereza Hájková 3.A, Pavel Prokorát 3.A,
Matěj Prokorát 4.O, Pavlína Lenghartová
6.O, Filip Janeček a Mgr. Věra Janečková)

Interview with David Pavlík

Czech
SpaceX software

On the 24th of May, we, Jan Svoboda, Jan Plachý and Jakub Hašl, have done an interview with nowadays one of the most successful Czech. His name is David Pavlík and he had been working in SpaceX as an software engineer for four years. Thanks to Mrs Crookston we had a chance to talk with him. Here are some questions we were interested in.

Q: Does your job require some kind of special or unusual ability, except the appropriate knowledge and some IT experiences?

A: Yes, there is a couple of things. First of all, you need to be a US citizen or have a Green Card to stay and work in the US. For the skills and knowledge, you need to be very good in the field you want to apply in. It really depends on where you want to work but a technical college will probably give you a ticket to any job you want.

Q: What would you say is your biggest accomplishment in your career?

A: That's a very good question. However, I have a little bit tricky answer to that because I hope the biggest accomplishment will still come. I'd say that the biggest accomplishment so far is being able to combine my personal and professional life.

Q: Is working with Americans different in any way compared to working with Czech people?

A: Yes, the major difference that I observed is that Americans have this "can-do" attitude, so basically everything is possible for them. In Czech, I felt like people were more following processes, more following some sort of guidelines and they were afraid to take on the leadership role and lead the

team or the organisation to undiscovered territories. In my opinion, it is ideal to have a combination of the "can-do" attitude, self confidence and competency.

Q: What is it like working in Silicon Valley?

A: It's like having your own sandbox just for yourself. You can work for companies that are pushing the edge of what is possible, pushing the technologies to their limits. Also, the people you work with are very smart and they have tons of experiences they are willing to share. You are just enjoying your time there if you are a technical person.

Q: What are the best and the worst things

engineer

about working in SpaceX?

A: The best would definitely be the rush and the excitement when you are launching a rocket or when you are landing the it for the first time. The worst is of course if something doesn't workout the way you are expecting or if the work is taking a lot of your personal time, so you can't spend more time with the family.

Q: If we'd like to work in some of these companies like Amazon, Apple, Microsoft or even SpaceX, what are the requirements that we need to fulfill to apply there?

A: It's really hard to say. I'm always saying that it is really important to learn something really in deep. So if you want to be an engineer, try to be the best engineer in some aspect, in a certain programming language, in a certain technology and so on.

Just make sure you really un-

understand it. It is very important that you can utilize your knowledge. Also, don't be shy to share the knowledge, publish your code on GitHub, write an article, start your own blog or just tell people about your solutions. Try to be visible as much as you can.

Q: How did you get to SpaceX or Netflix and Amazon?

A: These companies found me on LinkedIn. Actually, for Netflix, I was referred by a former colleague of mine from Amazon. But as I said, most of these companies find you on LinkedIn or based on some of your work, so it comes back to my previous point - make sure you are visible and that people know about you.

Q: Recently, we've read an article saying that you will be leaving SpaceX. Why did you decide

to do so?

A: For me, the family was the main reason. Also, I felt like I want to focus on some other stuff professionally. We were thinking about going back to the Czech Republic long term and I got a job offer from Kiwi.com and got super excited about the company, so we decided to come back a little bit earlier.

Q: Do you have any plans for the future?

A: I do. After I get back to the Czech Republic I will have to get started in my new role in Kiwi.com and get used to my life in Czech again. For the long term plans, I'd like to work with Kiwi.com leadership to bring the company to the next level and build one of the biggest travel industry from the Czech Republic. I'd also like to get better at cooking as it is one of my hobbies.

Start rakety SpaceX

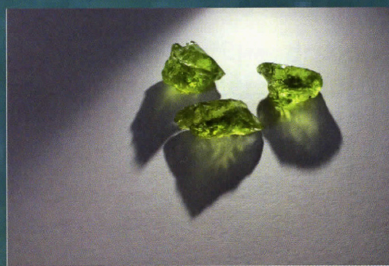

výrobní hala

OLIVÍN

Drahokamových minerálů u nás v Čechách není moc. Nejznámější a nej-dostupnější je český granát. Hned po něm tu je drahokam, na který se zapomnělo. Jeho světle zelená barva s lehce žlutým nádechem dokáže přitáhnout pozornost snad každého.

Olivín se u nás nachází v oblasti okolo Kozá-kova, kde se těžily už za Rudolfa II. Sláva českých olivínů trvala 300 let a není se čemu di-

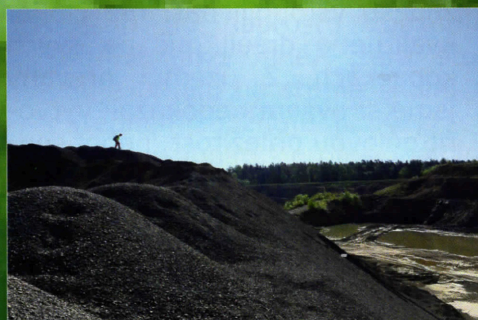
Olivín při
bližším zkou-
mání

vit, byly to jedny z nejhezčích v Evropě. Tato éra skončila v roce 1900, kdy se v Rudém moři na ostrově Zabargad při egyptském pobřeží našlo zapomenuté naleziště olivínů starověkého Egypta. Zdejší olivíny s vynikající čistotou a velikostmi předčily naše české. Největší egyptské olivíny jsou asi dvacetkrát větší. V Padesátých letech se začalo enormně rozrůstat několik lomů za Kozákovem. V lomech se netěžily olivíny, ale čedičový štěrku, který je výhodnější na prodej než malá zrníčka olivínů. Většina těchto lomů funguje i dnes a to dává úžasné šance na pěkné nálezy drahokamů nám, milovníkům minerálů.

Jistě by vás zajímalo, jak jsem se k olivínu dostal já. To bylo v létě roku 2012, kdy jsem se procházel na štěrkové cestě a najednou vidím krásně zelený kamínek a vedle něj další a další. Za pár let jsem zjistil odkud jsou. Byly z lomu ve Smrčí. Do tohoto největšího lomu v oblasti Kozákova, jsem se toužil podívat. Proto jsem si ke konci minulého roku zařídil povolení ke vstupu. Jednoho teplého dubnového dne jsem se tam vydal. Lom je opravdu obrovský, připadáte

si zde jako v nějakém americkém kaňonu. Lemují ho překrásné čedičové stěny, kde je vidět typická odlučnost podobně jako na známé Panské skále. V zadní části lomu se nachází obrovská halda, tak obrovská, že byste si to snad ani nedokázali představit. Zde je už čedič v podobě štěrku. Tady je největší šance nalézt nějaký krásný olivínek, který vypadnul při drcení čediče. Do lomu se začíná dostávat Slunce, které pomáhá při hledání, ale začne z lomu dělat Saharskou poušť, to ještě podmiňuje černá barva čediče. Ten den pěkně foukal vítr, takže to nebylo až tak hrozné, ale zase zapříčil zvedání čedičového prachu, kterého jsem měl plné oči a nos. To ale vynahradily překrásné nálezy olivínů, kterých bylo za den celá hrstička. Bohužel 95% těchto olivínů je zakalených a o status drahokamového kamene si můžou nechat zdát.

Největší drahokamové olivíny, které jsem našel ve Smrčí, jsou jeden až dva centimetry velké. Dají se brousit a poté zasadit do šperku. Tyhle kousky mě nutí k další návštěvě této výjimečné lokality a doufám, že se tam zase někdy podívám.

NA ÚSPĚŠNÉ TAŽENÍ Z MINULÉHO ROČNÍKU NENAVÁZALI

V úterý 24.4. se družstvo našeho gymnázia účastnilo okresního kola turnaje o pohár Josefa Masopusta. Jedná se o turnaj ve fotbale, který je prestižní po celé republice a jméno nese po slavném fotbalistovi, který obdržel zlatý míč pro nejlepšího hráče Evropy pro rok 1962.

Pohár
**JOSEFA
MASOPUSTA**
2017/2018

Naše družstvo vstupovalo do turnaje s velkým očekáváním a s velkými ambicemi, jelikož v minulém ročníku se náš tým probíjalo až do republikového finále hraného na Julisce, domovském stánku fotbalové Dukly Praha. Náš tým doznal pouze kosmetických změn ve složení, a to kvůli odchodu 2 maturantů na vysoké školy. Přesto jsme složili velmi kvalitní a ambiciózní tým. Turnaj se odehrával na stadionu v Kosmonosích, na zdejších dvou hřištích, pod dohledem delegovaných rozhodčích. Náš mančaft byl přiřazen do skupiny společně s týmem Střední průmyslové školy, osmiletého gymnázia MB a střední školy z Horek nad Jizerou.

První zápas byl takřka na jednu bránu, kdy se soupeř z Horek nemohl vymanit z našeho neustálého tlaku a nezmohl se za celý zápas, který byl hrán na dva poločasy po 14 minutách, ani k jedné střele. Naši hráči si s chutí zastříleli a pohodlně si došli k vysoké výhře 8:0.

V pořadí druhý zápas nás čekal s týmem z vedlejšího gymnázia. V prvním poločase jsme měli opět značnou převahu s množstvím šancí, ale náš tým ne a ne se prosadit, a tak poločas skončil bez branek. Ve druhém poločase už se takzvaně roztrhl pytel s bran-

kami, naštěstí pro nás góly padaly pouze do sítě soupeře, a tak jsme si mohli připsat další výhru a potřebné body do tabulky.

Poslední zápas ve skupině nás čekala Průmyslová škola, a pokud jsme se chtěli dostat do finále, a hrát tudíž o postup do krajského finále nesměli jsme s tímto týmem prohrát. Oba týmy byly složeny převážně z hráčů FK Mladá Boleslav, a tak bylo o rivalitu a kvalitní fotbal postaráno. Hrál se pohledný fotbal a na obou týmech byla vidět touha strhnout výhru a tím i postup do finále na svou stranu. Zápas se ovšem odehrával ve středu hřiště a na obou stranách bylo minimum šancí. Po bezbrankovém prvním poločase se náš tým dostal do vedení po výborně zahrané standardní situaci. Ovšem téměř ihned z rozehry soupeř zaútočil a po nešťastném odrazu míče zasáhl ruku jednoho z našich obránců a rozhodčí nařídil pokutový kop, z kterého soupeř záhy vyrovnal. Do konce zápasu se již nic moc zajímavého nestalo, a tak zápas skončil 1:1, což stačilo k tomu, aby náš tým postoupil do finále. Při rovnosti bodů s Průmyslovou školou totiž rozhodovalo skóre, které mělo naše družstvo lepší.

Ve finále, a tedy i přímém zápase o postup do krajského finále, nás čekala střední škola ŠKODA

AUTO. Zápas byl opět na vysoké úrovni a byl velmi vyhecovaný, neboť se hrálo o hodně. Do zápasu vstoupili naši hráči opět kvalitně a drželi míč na svých kopačkách. Z územní převahy jsme si ovšem nedokázali vytvořit gólovou příležitost, neboť soupeř velmi dobře a obětavě bránil. Tento obrázek byl typický pro celý zápas. V druhém poločase ovšem přišly 2 ztráty míče na soupeřově polovině, a ten svými rychlými kontry dokázal tyto chyby bohužel potrestat. Naším hráčům se nedá nic vytknout, neboť bojovali až do konce, šance na vyrovnání tu byly, ale v tomto zápase nám bohužel chybělo to pověstné ŠTĚSTÍČKO, které jsme si asi vybrali v minulém ročníku. Po závěrečném hvizdu tedy slavili postup hráči ŠKODA AUTO. Nezbyvá než jen dodat Sláva vítězům, Čest poraženým.

Naše gymnázium reprezentovali: Jan Blažíček, Jan Vozáb, David Kuchař, Ondřej Mísař, Jakub Novák, Ondřej Najman, Adam Milner, Jan Kalabis, Pavel Prokorát, Ondřej Šimek, Tomáš Fingerhut a Ondřej Komma. Naším koučem byl pan prof. Jan Hluchý.

Teorie všeho

Teorie všeho vypráví výjimečný a neuvěřitelný životní příběh Stephen Hawkinga, který na svém těžce nemocném těle nosí jednu z nejchytřejších hlav, jakou kdy lidstvo poznalo. I přes to, že by vám hravě vysvětlil nesrozumitelné zákonitosti fungování vesmíru, sám možná nechápe, jak je možné, že jeho život zachránila tak neobyčejná věc, jakou je láska.

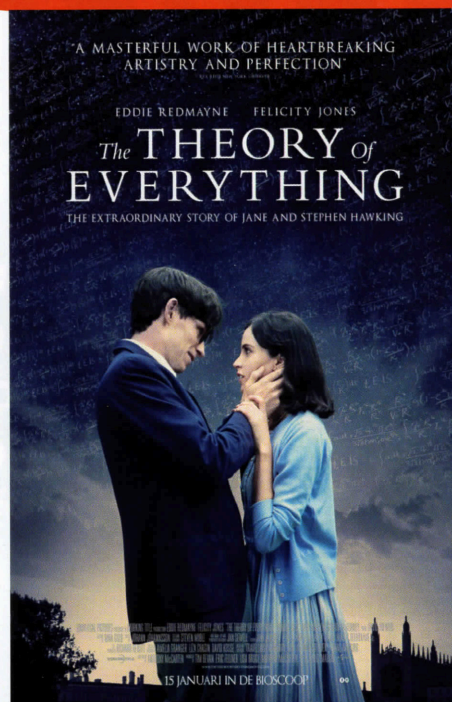
Příběh začíná v roce 1963, kdy má jednadvacetiletý Stephen, student kosmologie na ... Cambridge, našlápnuto ke skvělé budoucnosti. Spolužáci i profesori ho naprosto zbožňují, stejně jako Jane, která studuje umění na stejné škole. A Stephen zbožňuje ji. Když se ale v osobním i profesionálním životě ocitne na pomyslném vrcholu, zažije ošklivý pád. Doslova. Lékařské vyšetření po jednom z mnoha jeho „nešikovných“

škobrtnutích vyřkne drsnou diagnózu- neléčitelné postupné ochrnutí nervového systému, které do dvou let ukončí smrt.

Jane a Stephen se ale osudu vzeprou. Vezmou se a snaží se žít normální život. On si nemoc nepřipouští a dodělává si doktorát. Ona ho všemožně podporuje, často až za hranice sebeobětování. Čím víc se blíží konec, tím hektičtěji se oba snaží společně žít.

Obsazení

Eddie Redmayne(Stephen Hawking), Felicity Jones(Jane Wilde), Charlie Cox(Jonathan Hellyer Jones), Emily Watson(Beryl Wilde), David Thewlis(Dennis Sciamma), Simon McBurney(Frank Hawking), Harry Lloyd(Brian), Maxine Peake(Elaine Mason)

hodnocení:

4/5

Týden v Man

Když jsem se na začátku školního roku dozvěděla o výměnném pobytu v Německu, hned mě tento nápad zaujal a rozhodla jsem se, že se zúčastním. Rozhodně jsem neudělala špatně a jsem ráda, že jsem překonala všechny pochybnosti a šla do toho.

A jak to vlastně probíhá? Nejprve se v květnu jede do Německa, konkrétně do Mannheimu, což je druhé největší město spolkové země Bádensko-Württembersko. Následně v červnu přijedou němečtí studenti k nám do Mladé Boleslavi. Já jsem sice zatím absolvovala pouze první část, avšak myslím si, že již teď mám spoustu zážitků a cenných poznatků.

Kdybych měla zhodnotit týden v Mannheimu jednou větou, řekla bych jednoduše: „Proč už musíme jet domů?“ Když nepočítám nedělní příjezd a sobotní odjezd, pět dnů uplynulo jako voda. Neděle byla pro všechny z nás nejtěžší. Museli jsme se seznámit s naším výměnným partnerem a jeho rodinou, zabýdlet se a trochu se rozkoukat. A především začít mluvit, a to samozřejmě anglicky nebo německy. Nevýhodu mají hlavně introvertní a tišší lidé, jako jsem já. Mé první věty byly rozpačité a trochu těžkopádné. Postupem času ze mě však stud opadl a

rozmluvila jsem se. Co se týče programu, tak ten byl opravdu nabitý. Ráno jsme vstávali brzy a každý den byla nějaká speciální aktivita. V pondělí jsme navštívili tamní Liselotte-Gymnasium, které jsme si prohlédli a zavítali i do výuky. Ve srovnání s naší školou a obecně českým vzdělávacím systémem, mě překvapilo například, že nejhorší známkou je šestka. Večer jsme grilovali v rozlehlém Luisenparku a mohli se seznámit i s ostatními. V úterý jsme si zaveslovali na řece Neckar a poté si ve skupinkách prohlédli město. Většina z nás jezdila po městě na kole, což se mi líbilo, ale občas to bylo trochu nebezpečné, neboť jsme museli kličkovat na křižovatkách, neměli jsme helmy a na jednom kole často jeli dva. Ve středu jsme jeli do Štrasburku, kde jsme měli možnost navštívit Evropský parlament a také si projít město. Ve čtvrtek byl na programu Heidelberg. Zde jsme si užili zábavu v trampolínovém parku se spoustou atrakcí a také jsme vyrazili do města a na Heidelbergský zámek.

Páteční dopoledne jsme strávili v lanovém centru. Jelikož jsem nikdy na ničem podobném nebyla, mé nadšení bylo tak velké, že jsem zapoměla vnímat čas, a když už všichni odcházeli, já ještě stále ležla mezi stromy. Protože měla zrovna v pátek naše jedna spolužačka narozeniny, uspořádali jsme jí večer oslavu. Bylo to pěkné, ale druhý den byli všichni nevyspalí a dospávali v autobuse.

Snad všichni se se svým výměnným partnerem skamarádili a nikdo neměl žádný problém. Například má hostitelská rodina byla opravdu velice milá, a dokonce mě vzali i do místního planetária (věděli, že mám ráda vesmír). Vždycky se mě ptali, jestli mi něco nechybí nebo nemám hlad. Na konci se se mnou rozloučili s tím, že pokud budu mít chuť, mohu klidně zase přijet. Má německá kamarádka byla taktéž velmi příjemná. Měla podobné zájmy a koníčky jako já, takže jsme si perfektně rozuměly a vždy bylo o čem mluvit. Už se moc těším na druhou část.

Manheimu

DIVADLO

Divadlo, tedy prkna, co znamenají svět. Ačkoliv „to dlouhé vysedávání“ není úplně pro každého jeho „šálek kávy“, musíme si říci, že máme štěstí, protože můžeme do stylového divadla „přes ulici“, jak se říká rovnou v pantoflích.

Tohoto efektu využili někteří studenti třetího ročníku, konkrétně ti, kteří si zvolili seminář češtiny u paní prof. Jindry Bártové. V rámci těchto hodin jsme navštívili přípravy představení a generální zkoušku hry *Ted' mě zabij* od kanadského autora Brada Frase- ra a také scénické čtení *Terror* od německého právníka Ferdinanda von Schiracha.

Ted' mě zabij *Brad Fraser*

Hru *Ted' mě zabij* jsme v rámci semináře sledovali skoro od samého začátku, neviděli jsme sice první čtenou zkoušku, ale pak jsme byli svědky, jak se postupně proměňovala scéna, kostýmy, jak herci čím dám méně využívali nápovědy... Celkem jsme zkoušky navštívili 3x, v rámci každé návštěvy jsme zhlédli část připravovaného představení a v krátkosti debatovali s uměleckým šéfem Petrem Mikeskou a s ředitelkou divadla Janetou Benešovou. Naši výpravu do „herecké kuchyně“ jsme zakončili návštěvou generální zkoušky.

Obsazení:

Jake Sturdy
Roman Teprt
Joey Sturdy
Milan Ligač
Twyla Sturdyová

Malvína Pachlová
Robyn Dartonová
Lucie Matoušková
Rowdy Akers
Jan Hofman (Host)

Hra vypráví o lidech, kteří se snaží najít cestu v bezvýchodných situacích. Hlavní hrdina Joey Sturdy je od dětství v důsledku dětské obrny upoután na invalidní vozík. Nemůže správně pohybovat končetinami, je tedy odkázán na pomoc ostatních. Nejvíce se o něj stará jeho otec Jake, profesor a bývalý spisovatel. Jakeovi pomáhá jeho sestra Twyla, která má však i vlastní trápení, jež utápí ve skleně vína... Nejlepším kamarádem Joeyho je Rowdy, který se později k němu nastěhuje. Poslední postavou je Robyn, milenkyně a bývalá studentka Joyeho otce.

Jake Sturdy obětuje celý svůj život svému synovi, kterého vychovává. Jediným jeho povyražením je úterní večer, kdy tvrdí, že „jde hrát hokej“, a místo toho se setkává se svojí milenkou Robyn. Většina hry popisuje, co dospívající chlapec na vozíku potřebuje a co nemůže udělat sám. Role se ovšem obrací, když je samotnému Jakeovi diagnostikována stenóza páteřního kanálku ... (Závěr hry vám nebudu vyrazovat.)

Terror *Ferdinand von Schirach*

Stejně jako já jsem musel celou dobu bedlivě dávat pozor v divadle, tak teď prosím vás, abyste tak učinili při čtení tohoto článku, protože stejně jako mně byla před nedávnem vložena moc rozhodnout o osudu jedné osoby do rukou, tak já ji v tuto chvíli vkládám do rukou vám. A na konci tohoto článku se budete muset rozhodnout, zda byste obviněného poslali do vězení, nebo ne. Tak čistou mysl!

Scénické čtení *Terror* se odehrávalo na Malé scéně našeho divadla. Už při vstupu do sálu jsme obdrželi červený a zelený lístek pro naše závěrečné rozhodnutí a usadili jsme se na čestná místa pro porotce. Soud mohl začít!

Obsazení:

Předseda soudu
(Roman Teprt)
Obžalovaný
(Radim Madeje)
Státní zástupkyně
(Lucie Matoušková)
Obhájce
(Petr Mikeska)
Svědci
(Ivo Theimer, Alena Hladká)

Jednoho dne je na velitelské Luftwaffe oznámeno, že airbus společnosti Lufhanza směřuje

MĚ ZABIJ RROR

že airbus společnosti Lufthanza směřující do Mnichova byl unesen teroristou. Jako cíl útoku - Mnichovská ALIANZ aréna, kde se právě nachází kolem cca 70 000 lidí. Řešení situace postupuje dle protokolu. K letadlu je vyslána letka dvou stíhačů, kterou vede major Lars Koch. Na zemi mezitím situaci řeší příslušné úřady. Poté, co selhávají všechny možné prostředky, je navrženo sestřelení letadla - to ovšem zamítá ministr, protože jakékoli zabití je protiústavní. Tato informace je předána pilotovi stíhačky, který ovšem daný rozkaz poruší a letadlo sestřelí, a tím se dopouští vraždy 164 lidí.

Lars Koch se rozhodl pro „menší zlo“. Je to ovšem pravda? Je zabití 164 lidí něco jiného než zabití 70 000? Co kdyby v letadle seděl někdo z vašich blízkých?

Je Lars Koch hrdina nebo vrah?

Základní otázka zní: Existují v lidském životě situace, kdy je zabití jení správné? Lze jeden život vyvážit druhým životem?

Po vyslechnutí svědectví a závěrečných řečí jsme se odebrali za plentu, kde jsme hlasovali. Červený los - vinen, zelený - nevinen. V našem procesu byl Lars Koch ve značné převaze osvobozen. Jak byste rozhodli vy?

Milena Mejsnarová Doteky

Ráda bych vás seznámila s jednou mladoboleslavskou autorkou a s její velice příjemnou knížečkou básní, která se mi čistě náhodou natrvalo dostala do rukou.

Někdy na konci dubna jsem měla v plánu konečně navštívit výstavu pana Meduny v galerii Pod věží, ovšem na místě jsem zjistila, že výstava byla zrušena, což mě velice mrzelo - nicméně jsem si alespoň prohlédla "tehdejší" výstavu. Přítomný kustod - paní Milena Mejsnarová - mě mile přivítala, a dokonce byla ochotná dělat mi společnost a provázet výstavou.

Už od začátku na mě udělala dojem a přímo oplývala takovou pozitivní náladou, která se záhy přenesla na mě. Jak jsme si povídaly, zjistila jsem, že je velice kulturně aktivní osobou. Věnovala mi jeden výtisk její vlastní útlé knížky nazvané Doteky křídel. Nejprve bych vám ráda autorku přiblížila:

Milena Mejsnarová se narodila roku 1948 v Mladé Boleslavi, kde nyní žije i pracuje - momentálně, jak jsem již zmínila, jako kustod v Městské galerii Pod věží. Vychovala jednoho syna a má dvě vnoučata. Rovněž jsem zmiňovala i kulturní život paní Mejsnarové - zúčastňuje se vernisáží a hudebních koncertů, má ráda divadlo a je několikanásobnou absolventkou Univerzity třetího věku.

Jako menší ochutnávku si dovoluji citovat úvodní stejnojmennou básničku:

Jen letmo křídly dotknout se
té krásy
a síly posbírat,
co léta dlouhou cestou ztrácí.

Do dlaně sevřít hrst oblázků,
po vodě poslat kvítek pro lásku.
Jen letmo křídly dotknout se

...
té krásy...

Ostatní básně se nesou v podobné impresionistické náladě. Každá z nich na mě působí velice příjemně - paní Mejsnarová krásně zachycuje atmosféru momentu, který nám chtěla přiblížit, k čemuž přispívají dle mého názoru i

líbivé rýmy. V básních Sloky o jaru a A listí tiše padá k zemi je krásně popsána nálada okamžiku v přírodě - ať už se jedná o krásné, probouzející se jaro či větrný podzim. Nesmím opomenout i romanticky či nostalgicky laděné básničky. Ačkoli je každá z nich odlišná, jedno velké mají společné - předat vám kus ze svého krásna. A tím mě tato sbírka velice zaujala - předává mi pozitivní pocity a zanechává mi úsměv na rtech. Tudíž, pokud si například chcete trochu zvednout náladu, rozhodně doporučuji si něco málo přečíst, především Úsměv nic nestojí.

Chcete se o autorce dozvědět něco více? Paní Mejsnarová byla laskavá a udělala si pro mě v květnu chvilku času, připravila jsem si pro ni pár otázek, na které mi ochotně odpověděla a které přidávám na závěr, a já jí tímto opět děkuji.

Co vás vedlo k vydání knížky?

K vydání knížky mě v podstatě postrčila paní profesorka Pešková, protože chtěla napsat nějakou báseň k Univerzitě třetího věku a něco k tomu, jak studují senioři. Báseň se jí líbila, otiskli ji a ona pak přišla s tím, jestli bych něco nemohla nalézt doma. A samozřejmě já doma mám plnej šuplík básní, protože mám poezii ráda v podstatě od svých hodně malých let, protože už jako holčička jsem se nebála a recitovala básně, ale ovlivnila mě stará čínská poezie a speciálně poezie, kterou přebásnil pan doktor profesor Bohumil Mathesius. Mě tam oslovila jedna báseň, která se jmenuje Jít. A asi bych mohla říct, že se v podstatě celý život tou básní řídím, protože pro mě není meta cíl, ale pro mě meta je cesta. Ta cesta, kterou jdu tady a teď a nevracet se do minulosti a spíš se koukat dopředu.

křídel

V jakém prostředí se vám nejlépe píše?

Já jsem psala všude. Jeli jsme na školní výlet, já jsem si sedla pod strom venku a napsala jsem báseň, ale úplně nejlíp se mi píše na chatičce pod stromy, když si sednu na terasu a je ticho a klid, jenom ti ptáci zpívají. Tak tam mě ta múza nějak líbne. Ale když mě něco napadne, myšlenku si poznamenám, ale jsem schopná psát i doma.

Jak se vy na svoji tvorbu díváte?

No právě já ji nemůžu recitovat, mě dojíímá ta moje tvorba, protože mě to samozřejmě evokuje všechny situace, protože tuhle báseň jsem napsala, když byla maminka v nemocnici a šla jsem za ní, když jsem byla zamilovaná, když jsem maturovala a s kamarádkou jsem seděla na lavičce v parku. Takže mě to evokuje všechny tyto situace a připomíná mi je to a ono mě to trošku dojíímá, dneska v těch téměř 70 letech, jako mě dojíímá spousta věcí.

Máte v plánu něco dalšího vydat?

No já mám teď dvouletou vnučku a čtyř a půlletého vnoučka a začala jsem pro ně psát takové říkanky, zajímám se spíš o tu dětskou poezii. Toníkovi se líbí básničky a písničky, zpíváme hodně. A jestli něco vydám, nevím, ono to musí přijít nějak tak samo. Píšu, ale nejde to na přání, musí přijít nápad a chuť psát.

Doteky křídel

Milena Mejsnarová

STŘEDOŠKOLSKÁ ODBORNÁ ČINNOST (SOČ) ANEB

IDEÁLNÍ START VE VĚDĚ

Středoškolská odborná činnost je pojem, který není mezi žáky na našem gymnáziu až tak známý, jak by si zasloužil být. Pojem to však není vůbec složitý, jedná se o celostátní soutěž, které se mohou účastnit studenti středních škol.

Účastníci pracují na svých výzkumech nebo obecně odborných pracích a následně vystoupí před odbornou komisí, která hodnotí jak samotnou práci v mnoha kritériích, tak i vystupování soutěžícího. Z hlediska historie se první ročník této soutěže váže k roku 1978. Což znamená, že letos se koná jubilejní 40. ročník této prestižní soutěže a já mám tu čest být jeho součástí, a to dokonce velice ráda.

Nyní bych vás mohla zahltit fakty, pomocí kterých je SOČ často představována studentům lidmi, kteří tzv. „sočku“ většinou nikdy nedělali. Stejně, ač nerada, uvedu pár příkladů: „Když budete dělat SOČ dříve než v maturitním ročníku, máte dopředu vyřešenou maturitní práci.“ nebo „Když postoupíte do celostátního kola SOČ, může vám to přilepšit u přijímaček na VŠ, minimálně to vypadá dobře v životopisu.“. O těchto výrociích nelze říci, že by byly nepravdivé. To, že jsou ale poměrně dost povrchní, je však již nesporné. Když se totiž do sočky vrhnete s vidinou „zlehčení“ maturity či plusových bodů u přijímacího řízení na VŠ, garantuji vám rychlý

konec a těm, kteří umí tzv. zatnout zuby, velice nepříjemný zážitek.

Nechci vás strašit, ale nebudu vám lhát, pracovat na SOČ, je totiž někdy opravdu na houby. Nedaří se vám vše podle plánů, máte technické problémy či se prostě nemůžete zbavit pocitu, že pokazíte vše, na co sáhnete. A přesně v tu chvíli vás zachrání jediná věc - vašeň. Vášeň, s kterou jste se do sočky pustili, ten chtíč po poznání, po tom něco změnit a dokázat. Ta hnací síla, která vás zvedne ze země. Proto, jestli přemýšlíte o tom, účastnit se SOČ, a to pouze z povrchních důvodů zmíněných o pár řádku výše, není to úplně dobrý nápad. Protože tyto důvody nebudou mít takovou sílu, aby vás z pomyslného dna zvedly. A když to říkám já - člověk snažící se popularizovat vědu 24/7 - je to myšleno vážně. Abychom ale nebyli příliš vážní, což všeobecně není dobré, pojďme se podívat na méně povrchní důvody, proč se do

sočky pustit. Dostanete se na pracoviště, kam by vás možná ani nenadlo, že by vás někdo kdy pustil. Poznáte a budete pracovat s lidmi, kteří se ve vědě už nějaký pátek pohybují a budou vás inspirovat a motivovat. Nabudete nové znalosti, které vám rozšíří obzory, a hlavně zkušenosti, které vás změní. A mnohé další.

Avšak asi nejlepší způsob, jak vám SOČ přiblížit, je skrz mojí osobní zkušenost. Už je to skoro rok a půl, co jsem na sočce začala pracovat. Práce to byla místy zdoluhavá a nejednou jsem to chtěla vzdát. Nikdy nezapomenu na den, kdy se pokazilo snad úplně všechno, a mně se hlavou honily myšlenky, že sočku dodělám jen z principu, protože přece tak neschopný člověk, jako jsem já, nemůže nic dokázat. Práci jsem dokončila, dopsala, odevzdala, ale ambice byly stále nulové. Najednou se píše 24. duben 2018, je něco po druhé hodině odpolední a já sedím v aule, spolu s dalšími 93 soutěžícími ze Středočeského kraje, jedné střední školy v Kladně. K mému překvapení se místností rozlehlo mé jméno a já si šla, nevěřícně se slzami v očích, převzít cenu za první místo. V tuto chvíli, kdy píšu tento článek, stále nechápu, že se mi to povedlo a to mě jen týden dělí od celostátní přehlídky SOČ v Olomouci, kde se budu pokoušet o co nejlepší výsledek.

Zkušenost se SOČ mě hodně poznamenala - a to v dobrém slova smyslu. Od nabytých vědomostí, přes úsměvné příhody, po jen něco tak minimalistického jako je pocit toho, že jsem něco dokázala. Nelituji ani jedné minuty strávené v přeplněném pražském metru při cestě na

Soutěžní obory

V současné době se soutěží v osmnácti oborech, od technických až po humanitní:

Matematika a statistika

Fyzika

Chemie

Biologie

Geologie a geografie

Zdravotnictví

Zemědělství, potravinářství,

lesní a vodní hospodářství

Ochrana a tvorba životního prostředí

Strojírenství, hutnictví, doprava a průmyslový design

Elektrotechnika, elektronika a telekomunikace

Stavebnictví, architektura a design interiérů

Tvorba učebních pomůcek,

didaktická technologie

Ekonomika a řízení

Pedagogika, psychologie,

sociologie a problematika volného času

Teorie kultury, umění a umělecké tvorby

Historie

Filozofie, politologie a ostatní humanitní a společenskovědní obory

Informatika

Akademii věd ČR, kde jsem svůj výzkum zpracovávala, ani minut spánku, které jsem musela oželeť kvůli brzkým časům odjezdu. Vzpomínám s láskou na čas, který jsem do mého výzkumu vložila i na noci, které jsem kvůli němu probděla. Hlavně si ale vážím toho, že mi SOČ ukázala, že i já, malá holka s velkými sny, můžu něco dokázat a můžu si vážit sama sebe.

Pro ty, které jsem neodradila a uvažují o SOČ, mám jen jednu prostou závěrečnou radu: Jestli se chcete pustit do sočky, pusťte se do ní, a to po hlavě. Hlavně však s láskou, protože když budete pracovat na něčem, co vás bude bavit, zajímat, naplňovat a hlavně posouvat dál, tak to má cenu, a velkou.

SOČ
středoškolská
odborná činnost

Středoškolská odborná činnost

Co je to?

Středoškolská odborná činnost (SOČ) je prestižní soutěž s mnohaletou tradicí. Historie SOČ se začala psát již v roce 1979, tehdy byla ještě soutěž československou. Pokud se v SOČ umístíte na předních místech, máte otevřené dveře k dalšímu studiu a pro řadu z vás bude SOČ startem vaší budoucí vědecké kariéry, pro jiné šikovným způsobem, jak si vyzkoušet, jestli je zamýšlený

obor vysokoškolského studia skutečně baví. SOČ je soutěž víceoborovou, mezi 18 soutěžními obory si tedy vybere každý z vás, ať studujete na kterémkoli typu střední školy. SOČ přitom není jen vědomostní soutěž. Prokázujete zejména schopnost samostatné práce a na rozdíl od jiných středoškolských soutěží si ve všech kolech vyzkoušíte obhajovat práci před odbornou porotou. Ro-

zvíjíte tedy i své prezentační dovednosti a schopnost reagovat na dotazy porotců. Ti nejlepší z vás pak vyjedou na zahraniční soutěže.

At' více přemýšlí

ROZHOVOR S PANÍ PROFESORKOU DANOU

I v tomto posledním čísle se seznámíme s dalším členem pedagogického sboru našeho gymnázia. Na naší škole už nějaký ten pátek vyučuje. Před pár dny poprvé zakončila čtyřletý maratón, který se jmenuje třídnictví. Když ještě doplním, že se s paní profesorkou můžeme setkat především v hodinách matematiky a fyziky, už všichni vědí, o koho se jedná.

Co Vás přivedlo k učitelské profesi?

Škola. Měla jsem štěstí na výborné učitele.

Jakou školu jste vystudovala?

Už druhý stupeň ZŠ jsem absolvovala ve třídě s rozšířenou výukou matematiky a přírodovědných předmětů, potom gymnázium se zaměřením na matematiku a fyziku a nakonec MFF UK, obor učitelství M-F.

Baví a naplňuje Vás tato profese?

Ano a ano.

Matematika nebo fyzika? Co učíte raději a proč?

Matematika bez fyziky je jako řidičský průkaz bez možnosti řídit. A naopak.

Mohla byste jmenovat jednoho matematika či fyzika, kterého obdivujete a proč?

Musím uznat, že jich je velmi mnoho, např. Archimedes, Newton, Pythagoras, Tesla nebo Einstein. Ovšem za ty největší považuji ty, kteří mě naučili to, co umím, a ty, kteří u mě dokázali probudit zájem o tyto předměty – tedy hlavně mé rodiče a učitele.

Matematika ani fyzika v posledních letech nepatří k nejoblíbenějším předmětům.

Jak by se dala studia těchto předmětů zkvalitnit?

Odpověděla bych citátem: „Matematika je nejsnazší studium. Je pouze chybou lidí, že málo přemýšlejí. Mnohdy skutečně stačí, jen si vše rozmyslet,“ Jindra Petáková

Zdroj: https://valassky.denik.cz/zpravy_region/matematika-je-snadnatvrdila-studentum-jindra-petakova-20120329.html

Dokud studenti nebudou chtít myslet, učitel nic nezmuže.

Jaký úkol má podle Vás učitel v dnešní době?

Učitel má prostřednictvím svých předmětů rozvíjet mladého člověka, má mu nejen předat informace, ale i naučit jej s nimi pracovat a přemýšlet o nich. Ale to je v každé době stejné.

Mnoho studentů se v dnešní době učí pro známky a po písemce látku zapomene...

To je ten důvod, proč studenti nemají rádi matematiku ani fyziku. Když to udělají s učivem v matematice nebo ve fyzice, tak už nic dál neumí, protože učivo neustále navazujeme.

všlejší!

DU CYMORKOVOU

Máte za sebou čtyři roky v roli třídní učitelky současné maturitní třídy. Jak na tyto roky a tuto třídu budete vzpomínat? Byla to moje první třída v roli třídní učitelky. Už teď se mi po nich stýská.

Budete od září třídní učitelkou v prvním ročníku? Pokud ano, jak se na novou třídu těšíte? Ne, ale moc se těším, až zase někdy budu.

Jak ráda trávíte volný čas?

Mám ráda přírodu, hádanky, hry - a to vše jsme s rodinou spojili a hrajeme Geocaching.

Jsou před námi prázdniny, jak se na ně těšíte a co máte v plánu?

Těším se. V plánu mám aktivně odpočívat.

Co byste ráda vzkázala našim studentům?

V duchu citátu paní Petákové: Ať více přemýšlejí.

MATURITA

Květen nebo vlastně máj – lásky čas. Ovšem když spojíme číslovku 4 jako čtvrták a Máj docházíme ke kombinaci, ze které má respekt každý student. „Zkouškou dospělosti“ si musí projít každý z nás, samozřejmě kromě těch, co studují tříleté obory.

Vtuto chvíli už má většina studentů tento maratón úspěšně za sebou... Maturity probíhaly ve dvou učebnách, ve dvou týdnech- nejprve maturovaly třídy 4.A a 8.O a ve druhém týdnu pak 4.B a 4.C. Maturitní komise zaujaly svá místa v učebnách č. 115 a 116. Učebna 113 fungovala jako logistické zázemí pro maturanty a jejich psychickou podporu.

Zvědavost nedala ani redakční radě, a tak jsme se vydali podívat, jak maturitní zkouška probíhá, kdo koho víc trápí, jestli zkoušející maturanty svojí náročností nebo naopak maturanti komisi svými výroky.

Jak maturita probíhá?

Maturita se skládá ze dvou částí:

Státní

Český jazyk a literatura – skládá se ze tří subtestů (didaktický test, písemná práce a ústní zkouška – 20 přečtených literárních děl)

Cizí jazyk nebo matematika (cizí jazyk – 3 subtesty, matematika – 1 subtest)

Školní profilová

Maturitní práce – z vybraného předmětu

Ústní zkouška ze 2 vybraných

předmětů

POZOR – předměty ve školní části se nesmí dublovat (např. psát maturitní práci nelze z předmětu, ze kterého bude maturant ústně zkoušen ve školní části).

A jak probíhá samotná zkouška?

Ve třídě je přítomen zkoušející (většinou vyučující, který vás učil) a přísedící, dále předseda, místopředseda a třídní učitel. Maturitní zkouška je veřejná, proto se na vás může přijít podívat kdokoli – kamarád, přítel či přítelkyně, rodiče nebo zvědaví spolužáci z nižšího ročníku. Po vyzvání místopředsedou si vylozujete otázku a jdete na tzv. „potítko“ – kde si připravíte, co asi budete chtít říct. Pak vás komise vyzve, abyste se přemístili ke zkušebnímu stolu a vy sdělíte zkoušejícímu vědomosti, které vás naučil (i nenaučil).

Jak vypadali maturanti krátce před zkouškou a po ní?

Před zkouškou panovala v přípravné místnosti velká nervozita a napětí. Tváře maturantů byly popelavé, ruce roztřesené, tep na maximu. Všichni se snažili ještě přečíst otázky, kde si nebyli jistí nebo jim „nelezly do hlavy“. Na potítku se snažili roztočit všechny závitky a vtisknout na papír co nejvíce informací, které chtěli odprezentovat. Naštěstí komise byla, podle našeho názoru, shovívavá a snažila se najít to, co uměli, a ne to, co neuměli. Po zkoušce už opět nabírali barvu do tváří, ruce se dostávaly do klidu a tep do normálu...

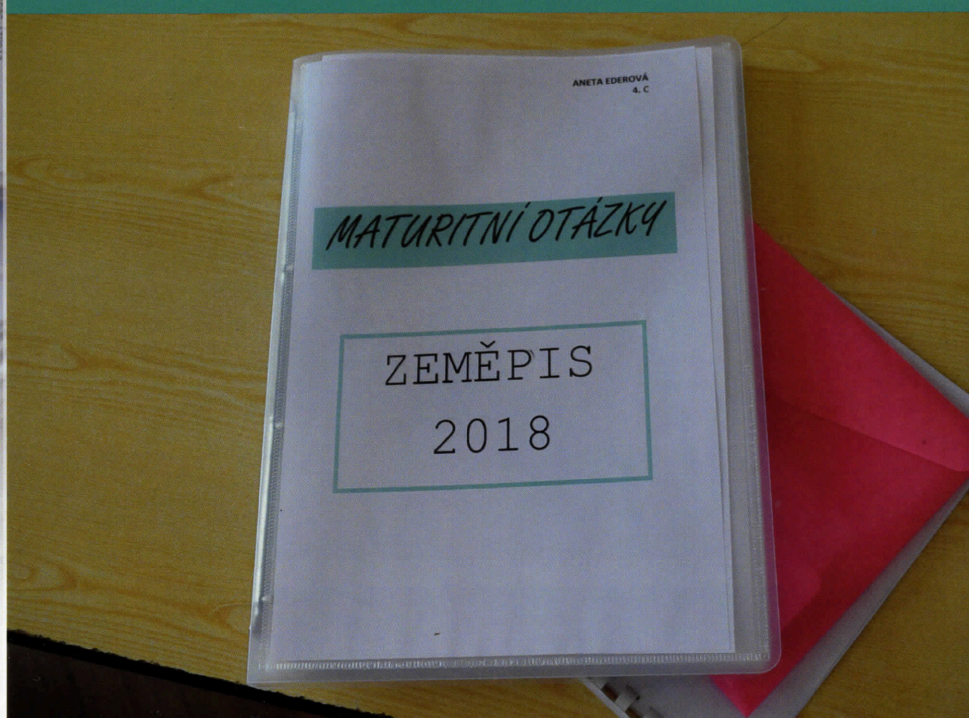

Maturitní komise

Vstup do maturitního prostoru

Obsahuje otázky dobré, horší i nechtěné.

A PŘÍŠTĚ....

Redakce

Šéfredaktor:
Tomáš Suchý

Redaktoři:
Jereza Altma-
rová
Jereza Hájková
Javína Leng-
artová
Javel Prokorát

Prispěvatelé:
Jan Hroch
Jan Vrána
Jana Vyskočilová
Jan Svoboda
Jakub Haší
Jan Plachý

Foto:
Matěj Prokorát

Grafik:
Filip Janeček

Konzultantka:
Jana Janečková

Zážitky z prázdnin

Návrat do školy

Dojmy z USA

Dvuměsíčník
Číslo 5/ květen-červen
2018
Cena: neprodejné

Email:
studentrevue@gmail.com
Blog: <http://studentrevue.blogspot.com/>

Bronz z Polska

Dne 31.5. se 8 studentů Gymnázia dr. Josefa Pekaře, spolu s panem ředitelem a zástupcem ředitele Petrem Bártou, vydalo na mezinárodní turnaj v malé kopané do Wielkiech Rakowic (zhruba 100 km od Tanvaldu).

Vyprava se na turnaj vydala již den předem, aby měla možnost se aklimatizovat na zdejší podmínky a vyzkoušet si povrch, na kterém se následující den turnaj odehrával. Tým byl ubytovaný na internátu, zhruba 50 metrů od hřiště, takže to měl „na plac“ doslova co by kamenem dohodil. Měli jsme také po celou dobu pobytu zajištěné stravování a pitný režim.

Turnaj byl na velmi dobré úrovni jak z hlediska předvedených výkonů, tak z pořadatelského hlediska, o čemž jsme se přesvědčili už u samotného nástupu, kdy se hrály hymny všech zúčastněných zemí, tedy: Ukrajiny, Ruska, Běloruska, České republiky a domácího Polska. Po emotivním nástupu jsme byli naložováni do skupiny A, která čítala 5 týmů, a tak nás čekaly 4 zápasy.

Ze skupiny pak postupovaly 2 týmy do sobotního boje o cenné kovy – cíl byl jasný: skončit buď 1. nebo 2. ve skupině. Zápasy ve skupině se odehrávaly formou 2krát 9 minut a 5 hráčů v poli, plus jeden brankář. Do turnaje jsme vstoupili pravou nohou a porazili jsme tým z Ukrajiny 2:0. V dalším utkání nás čekal tým z Polska, který ale bohužel

přijel v malém počtu, a tak musel utkání absolovovat v oslabení o jednoho muže, což se projevilo i na výsledku. Utkání skončilo 8:0. Po tomto utkání ovšem tento tým odstoupil a tak se tento výsledek anuloval, stejně jako všechna ostatní utkání tohoto týmu. Následovalo utkání rovněž spolským týmem, které jsme opět vyhráli. Poslední zápas skupiny jsme hráli proti domácím a nutno podotknout, že se hrálo o 1. místo ve skupině, a tedy i lepší postavení pro sobotní boje o finále. V tomto utkání jsme obdrželi 1. branku na turnaji a poprvé prohrávali. Náš tým se ovšem „nesložil“ a předvedl výborný výkon a utkání nakonec otočil na svou stranu a zvítězil 2:1 a zajistil si 1. místo ve skupině.

V sobotu nastal den D, tedy medailové boje. Podle pavouka play off jsme byli přiřazeni do semifinále spolu s týmem z ruské Moskvy. Utkání bylo na velmi vysoké úrovni a jednalo se o asi nejlepší utkání celého turnaje. Soupeř šel do vedení po našem zaváhání v obraně. Netrvalo to ovšem dlouho a brzy jsme vyrovnali. Bohužel v tomto utkání nám nepřálo štěstí, o čemž svědčí 3 nastřelené tyče. Toho soupeř využil a 2 minuty před koncem z

ojedinelé střely strhl vítězství na svou stranu. (1:2) Náš tým postihlo obrovské zklamání, ale medaile byla stále ve hře. Boj o třetí místo nás čekal proti polské škole z Lwowka. Toto utkání jsme měli pod kontrolou a

zaslouženě jsme si po vítězství 4:2 došli pro bronzové medaile. Turnaj vyhrála družina z Ruska, která nás vyřadila v semifinále. Cesta domů tedy byla příjemná, s bronzovou medailí na krku. Nutno podotknout, že náš tým měl na celkové vítězství... Bronzová medaile je tak pro tento mančaft alespoň náplastí po prohře.

Gymnázium na turnaji reprezentovali: Petr Bahník 2.C, Štěpán Kulíšek, Václav Štěpán a Pavel Prokorát ze 3.A, Matěj Novotný, Petr Outěřický, Ondřej Šimek a Jan Herman ze 3.C.

Máte už dočteno?

Pokud ano, budeme moc rádi, když časopis vrátíte na školní parapety, aby si ho mohl přečíst i někdo jiný.

Děkujeme!